

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer matsref ha-‘avodah

Segalovits, Dov Ber ben Shalom ha-Leyi

Kenigsberg, 618 [1857/1858]

רמאמה והז

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11884](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11884)

מצרף העבודה

זהו המאמר

יוצר היצורים וצורח הנצחיים מלטני מרעיון עריצים ההונים
 ומצפנים מול חקיקות הסיפורים הספירים והס נחלקים לב'
 כחות שונים, הא', המטיס עקלקלותם המסנים את כל מעשה טוב
 לרע, ומרבים לספר בגנות החכמים והצדיקים שדורם, ודלת העם
 נפתים אחריהם והולכים אחריהם כשור אל טבח וכעכס אל מוסר
 איל, ומאמינים לדבריהם הכזבים, ובעבור זה מתירים הרצועה
 ואומרים שוא עבוד אלקים, ומדמים נפשם כי מעשיהם המנונים
 טובים ואמיתים ממעשי הצדיקים והחכמים, וכן כתב הרמז"ס בלשונו
 הקדוש וזהו דרך ישיבת הללים הרשעים בתחילה מרבים בדברי הבאי
 כו' ומתוך כך באין לספר בגנות הצדיקים וכו' ומתוך כך יהי' להם
 ההרגל לדבר בנביאים ולתת דופי בדבריהם ע"ש, והכתב הב', הוא
 אשר דדורינו השפל והאפל נמנח מעט מזעיר גם בתופשי התורה המכה
 המהלכת שלא להאמין שגם בעוה"ז הטבעי נגזרו רוחניות למעלה מהסתר
 הטבע כמו בעולמות הרוחניים, ואף שנראה לעין שהם מתמידים
 בתורה שבע"פ, אבל הלבישו את התורה הקדושה בצגדים טלואים
 ומטולאים היינו לבוש גאה וגאון כנודע שמי שלא יכנה אותו במכתבו
 בשם גאון ירד עמו עד לחיו, כי הגאה והגאון זהו חיותו ממש, וכל
 מגמתו ועמלו בתירה הוא רק להראות חכמתו ולהקניט את הציריו
 ורבותיו אשר עליהם אמרו"ל מוטב שלא נצרא וכו', ועיקר מקור פריחת
 זרעת הממארת הזאת הוא מנר העדר האמונה במלאות מהות רוחניות
 בעוה"ז, אף שמכחידים את זה תחת לשונם, לכן ידמו נפשם שגם
 חכמת תושבע"פ הוא ג"כ שכל טבעי ואנושי כמו חכמת האלגעברי
 וכדומה, וחכמי התלמוד הם ג"כ צעיניהם חכמים כמו חכמי יון
 וכדומה, ומי שכלי מוחו דק ומפולפל ידמה בנפשו הכסיליות שאם היה
 צדור חכמי התלמוד היה צוודאי ג"כ אחר מהם, ובקשתי שכל יתן אותי
 הקורא כמלעיג ח' מתופסי התורה, חי נפשי שלא הרביצ בנפשי עוז
 להוציא מפי דברים כאילו אם לא שמקודם ראיתי כ"ז בדרוש האחרון
 מהגאון אמיתי הצדיק המפורסם מופת הדור כמוהר"ר רפאל
 האמנורגער אשר הספר הקדוש נקרא ספר זכר נדיק, והרחיב לדבר
 על הלומדים כאילו ע"ש צדק י"ט ע"ב, וכמעט כתבתי פה לשוננו הקדוש
 ממש, אחר הדברים האמיתיים האלה יובן שב' הכתות אילו ואילו
 יפטירו נשפה וילעיגו וישרקו מסיפורי הספירים, אכן ע"ז אמרו"ל
 מכבר נדיקים ילכו גם ופושע יכשלו גם, אך זה לי ימים כצירים
 אשר קנאתי קנאה גדולה לקדושי עליון אשר חיו בקרבנו כמעט נשכח
 זכרם, ואם אמנם לא נגרע חלקם בעבור זה, כי מה להם ולכבוד

אנשי

אנשי
 אמנם
 היה
 לחלק
 כחוח
 הצדי
 ואחר
 שמרו
 אחת
 אני
 והם
 אב
 צעיר
 הטה
 הנוס
 המיו
 מזור
 נשמו
 ובידי
 תורו
 זיוו
 צרת
 מעד
 גינזי
 לחק
 צורר
 כמו
 נמונ
 צסי
 צעיר
 והו
 ידוע
 מעין
 צעיר
 הכו
 האר

אנשי ארץ הלזה והם יושבים צלל אל הכבוד ועטרותיהם צראשיהם,
 אמנם אנו הבאים אחריהם חסרנו טובות רבות מזה שלא ידענו מה
 היה לראשונים אשר זרחו לפנינו, ע"כ האמנתי כי אחסה וחטאתי
 לאלקים, ע"כ אמלא נח את ידי לאלקים אף כי ידי כבדה עלי ורפו
 כוחי אך החפץ הזה הרהיב בנפשי עוז לתת זכרון טוב למפעלות
 הצדיקים קדושי עליון והיו לזכרון לנפשי גם לפני אחרים מגילנו
 ואחרות בעטי מעט מהרבה שראיתי ושומעתי מכבדי ארץ ואולם חי אני
 שמרתי מאוד מחטוא בלשוני הכחדתי אלף אמרים לבלי הכשל במעוות
 אחת, יען וביען לא אספתי בחפני בלתי אם אשר ראו עיני ובחנתי
 אני או אשר אזני שמע מפי נאמני רוח זולתי אשר לא ידברו שפת עמל
 והם שעמדו על ימין מעוני התורה והחכמה והקדושה, יתברך אזינו
 אך הרחמן אשר בחסדו הטוב ריחם על דורינו השפל והאפל, אשר
 בעינינו האמת נעדרת והשקר גוברת והקדושה ניזרת ונפרט האמונה
 הטהורה מוסרת אף בתופסי התורה מחוסרת, ולהקים סוכת דוד
 הנופלת הוזל זהב מאוצרי הטוב אוצר הנשמות נשמות גבוהות, האחד
 המיוחד בכמה דורות נשמת רוח קדוש ש"ם טו"ב מאפרסמון אשר היה
 מזור ותרופה לחוטאים ופושעים וחיות אלקי לצדיקים וישרים, וטהרת
 נשמת תלמידו הרב הקדוש דוב ישכיל צמושכלות נשגבות ונעלמות
 ובידידות פלאות מסר לתלמידו הוותיק המזהיר בשנ"י או"ר מרחבי
 תורתנו הגלויות ועמקי נסתרות ונזירי עליון נינו תפארתו והודו ונכדו
 זיוו והדרו ירשו שנ"י או"ר עדי ביאת הדור, עוד השם טוב זרח צדוקהזה
 ברחמי צדיקים גאוני עולם קדושי עליון אשר יציקו מים מנהר היוצא
 מעדן מפה קדוש ישראל אשר בו השם יתפאר ומפז רב ושליט באוצרות
 גינזי הכמוסים הוא דוצא"ר מים נוזלים מעתיק יומין לכל. צרעיוני עלה
 לחקוק בעט סופר מעשיהם הנוראים, למען ידעו הבאים אחרינו חסד
 צוראנו אשר לא עזב חסדו ואמיתו מעמו להראות אלקותו לעיני נשר
 כמו צדורות הקדמונים, וכאשר יחזו עינים פקוחות היות הקורות
 נמנעות על פי טבע אנושיה חי' תחי' נפשו בחיות אלקות בקריאתו
 צסיפורי הפלאות יתלהב לבו לתורה ולעבודה ועוה"ז השפל יהי'
 בעיניו כפרחודור לכנוס לטרקלין... [הספורים חסרים צהעחקה]:
והנה לצד הב' כחות הנ"ל יש עוד כת הג' אשר סיפורים כאילו
 מוזרים בעיניהם ואין לדון אותם למחסורי אמונה ח"ו כי זה
 ידוע לכל משכיל שדבר אשר אין לאדם מצוא בזה הדבר רחוק הוא ומוזר
 מעין השכלתי, כמו מי שאין לו יד בחכמה התכונה והמדירה נחשבים
 בעיניו החכמים הכל לכסילים ולמשקרים, או למגידי נסתרות כמו
 הכוכב אשר הוא צרום שמים מדד אותו התוכן החכם שמרחקו מן
 הארץ הלזו הוא שלשים אלף פרסה וג' מאות וחצי וד' זרת ומי שאין לו

מצוא

הוגים
 לב'
 טו
 העם
 מוסר
 רעועה
 יגונים
 בלשונ
 הצחי
 להם
 הוא
 המכה
 הסתר
 מידים
 ולואים
 מכתבו
 וכל
 חזיריו
 פריחת
 וחניות
 שגם
 געברי
 מי יון
 ה היה
 אותי
 שי עח
 ואחרון
 רפאל
 לדבר
 הקדוש
 ו ואילו
 אמרז"ל
 צבירים
 נשכח
 ולכבוד

מצרף העבודה

ונבוא בחכמה זו ישחק מהתכס כמו מהמשיגע מוראח עיניו וצעיני ח"ע
 החכס הוא להיפך שאיש הלזה עוזר צבל השחית מה שמחלנו הוא הלזה
 מחלל אדם כי איש נזה ראוי הוא ליזן ממחלל חמורים וגמלים כלו מל
 צעיני החכס הוא דבר פשוט כמו מדידות השולחן, וזאמת יכול להיות הוא
 שהאיש הזה הוא משכיל נעלה יותר ויותר מהכס החוכן הנ"ל בשארית
 חכמות, כמו למשל בשרפות הי"ש המציא בשכלתו שהכלי המחזיק כמו דובר
 מואות מדות קמח צמים אשר לזה נצרך כמה אנשים שיבלבלו הקמח עם
 המים וציגיעות רבות כמה שעות והאיש הלזו המציא שהכלי הגדול
 הזה יתבלבל בשעה קטנה היטיב צלי שליטת יד אדם כלל היינן ביכול
 בהחוס הנקרא (פארע) כידוע לכל, והנה צעיני החכס החוכן הנ"ל
 מוחלט האיש אשר אין לו מבוא בחכמת ההכונה לכסיל וצער, והפלאות
 אומנתו בשריפות הי"ש מוסכס צעיניו שאין זה כ"א השצעות השדים
 או כישוף אשר מי שיטלת בו יד להמיתו יזכה צמטו מכשפה לח' חתי' הווא
 ולקרצ הענין היטיב אציג מה שמענו מאיש אחד מופלג וחכס
 גדול מתושבי עיר לאדי והוא היה סוחר גדול מסוחרי מדינות פרייסין
 וסיפר שפעם נסע לפרייסין למחוז ווארמי אשר שם הוא המסחר מצד
 פשתן טוב והיה מסחרו בפעם הזה סך עלום והצי הכך הי' צידו מעות
 מזומן וחצי הכ' נתן לו מכחז מקאנטאר אחד הנקרא (שאיין), ואמר
 לו הסוחר ידידי הנה אני רואה שמעלתו הוא מהמחוכמים ובפרט
 שהוא מחושבי עיר לאדי צוודאי יש לו יד זסם בחכמות קבלה לכן שאלה
 קטנה יש לי לשאלו מרומע"ל ואם ישיצני תשובה המתקבלת אני חתן
 לרומע"ל במתנה את חצי המעות מהשאיין, והלך הסוחר להוציא
 מחדרו סדר התפילה והראה לו צהכ"ו כל"ח יש אלל כל כל"ח שם מלאך
 האומר, ואמר הסוחר להאיש נועיר לאדי בקשתי שיסביר לי איך נדפס
 צסדר התפילה שטותים כאלה כי אינו ידוע לנו מהות המלאכים כלל
 ומאין ידוע לנו אם יש להם שמות, ומאין ידוע לנו איך הם נקראים,
 ואף אם הי' ידוע לנו איך הוא השמות שלהם מאין נודע להמדפים
 שהמלאך הנקרא צסם זה יוצטר דווקא לאמור כל"ח זה והמלאך הנקרא
 צסם זה יאמר דווקא כל"ח זה, והשיב לו האיש מלאדי ידידי אני רואה
 בחוש שדרכי אינה מוצלחת לי, אספר לידדי מה שקרה לי צדרך הזה
 הנה צנסיעתי חעייתי מדרך הישר כל הלילה והקור היה חזק מאוד
 עד שהיה כפסע ציני וצין המוח עד שצסוף הלילה צהתי ליסוב צני אדם
 היינו מלון אחד וגם צתים שדרים שם נכרים ורחיטי איש זקן גדול
 עומד צצר המלון והאיש הזקן גולד צמלון זה ואציו הורישו את המלון
 הלזה ופה נתגדל ולא ראה מיום הולדו עד עתה שום אדם ואינו יודע
 צטיב מסחר מעולם ופרנסתו הוא מהמלון ומהצ' צתי נכרים ומעבודת
 קרקע ולא ראה מעולם שום עיר וכפר כ"א המלון שלו והג' צתי
 הנכרים, וכראות הזקן אותי נשתנה זיו פניו ונרתע לאחוריו וקרצתי
 ח"ע

ובעיני ח"ע להזקן והוא מרחיק ח"ע ממני. ואמר לי הזקן בקול רם מי אתה
 הלאזה פה ואמרתי לו אני יהודי, אמר לי אבל מאין באת לפה ואמרתי
 לו מלאדי, ואמר מהו לאדי אם בעל הכי חי אדם, אמרתי לו לאדי
 הוא עיר אשר שמה כן, ואמר לי מהו עיר, ואמרתי לו ג' מאות
 בתים אשר יהודים דרים שם זה נקרא עיר, ואמר בקול רם שקר אתה
 דובר, יהי דבר שאינו בעולם ג' מאות בתים ציחד ולמה אני דר ביחודי,
 ושאל אותי כמה הוא מרחק העיר מפה, ואמרתי לו שמונים פרסאות,
 ושחק ממני בקול גדול ואמר שקרן שקרן וכי אתה עוף הפורח איך יש
 ביכולת ילוד אשה לבוא ממרחק גדול כזה, ובקשתי מהזקן שיתן לי
 רשות לכנס לביתו להתחמם קצת כי נתקררתי מאוד, אמר לא אתן
 לך רשות בשום אופן כי אין יודע לי מה אידן צד אם שד לשדים אתה,
 ושאל אותי עוד ולאן אתה הולך, אמרתי לו לווארמי, ואמר לי מהו
 הווארמי, אמרתי זה שם עיר, ואמר לי ראה איך שכתפסת לשקרן,
 מקודם אמרת ששם עיר הוא לאדי וכעת אומר ששם עיר הוא
 הווארמי, אמרתי לו כל עיר ועיר יש לה שם מיוחד, ושאל אותי כמה
 הוא מרחק עיר הווארמי, אמרתי לו מאה פרסאות, אמר לי מה
 תעשה שמה, אמרתי אני רוצה לקנות שם צד פשתן טוב, אמר ואיך
 תוכל לידע מה שיש בריחוק מאה ושמונים פרסאות ולמה אני איני יודע
 מזה כלל אין זה כ"א אתה מכסף גדול לכן לא חכמים אותך לביתו בשום
 אופן, אמרתי לו כודע לי מאגרת שבה אלי ע"י הפאסט, ואמר מהו
 האגרת שם יהודי או נכרי ומהו הפאסט, אמרתי אגרת הוא אותיות
 הכתובים על הנייר, אמר איני יודע מהות כתיבה ונייר ואותיות וגם כעת
 נתפסה לשקרן מקודם אמרת שהאגרת והפאסט הודיעך וכעת אמרת
 שהג' דברים הודיעך הנייר ואותיות והכתב, וראיתי שבלתה עלי הרעה
 כי כפסע ציני ובין המות, והתחלתי להתחנן ולצנות בדמעות שלי
 לפני הזקן עד שנשמע קיל צביותי בציתו וינאלו אשתו וצניו וכשראו אותי
 נתפחדו ג"כ למולי מי הוא זה וסיפר להם הזקן מכל וכל, ואמרה
 אשתו ג"כ שאני מכת המכשפים או הרולחים, ואח"כ נכמדו רחמי
 בניו עלי ונחנו לי רשות לכנס לבית להתחמם, ובשנאתי לבית הושיצני
 בצורות הבית ובני הבית ישבו בריחוק מקום מונני כי ירחו ממני, ושאל
 עוד הזקן ולמה יתן לך האיש הווארמי את הצד פשתן אמרתי אתן לו
 מעות אמר הלא גם הוא נתן מעות צעד הסחורה ובוודאי נכרך לו
 לעצמו להלביש את בניו ולמה יהי הסר דיעה שיתן לך סחורתו, אמרתי
 שירויח שאני אתן לו מעות יותר מהמעות שנתן, אמר ח"כ גזלן הוא
 איך יקח מעות יותר ממה שנתן הוא בעלמו, אמר לי וכי אפשר להוליך
 מעות ממרחק רב כזה, אמרתי שיש לי שאיין מקאנטר להסוחר ע"ס
 חצי המעות, אמר מהו קאנטאר ומה הוא הקאנטאר, אמרתי הוא

מצרף העבודה

סוחר גדול איש עשיר והוא ערב צעדי, אמר מאין יודע הסוחר מוחרמי
 שהסוחר מלאדי ערב צעדך אמרתי שיש לי ממנו מכתב הנקרא שאיין,
 אמר הזקן הים אלך השאיין ואמרתי ישנו אללי, אמר הזקן הראיני נא
 מהות השאיין, והראיתי לו, ומשש אותו בכל נדדיו ואמר אין שם אף
 פרוטה אחת, והסוחר יתן לו צעד זה הסחורה, ושחקו כולם ממני
 והייתי צעיניהם כאיש משוגע, והנה ידידי כאשר ידקדק ברוח צינתו
 בסיפור הזה דעתי שימלא תשובה נכחית על שאלתו, כי באמת אין
 להאשים את הזקן הנ"ל כי אפשר שאם היה מעורב בין הצדיות ע"ע
 ה' משכיל גדול בכל מיני מסחר כאחד הסוחרים הגדולים אך כאשר
 מיום הולדו לא ראה ולא שמע מטיב הנהגות העולם הייתי צעיניו
 כמכסף וכסקרן וכמשוגע, כן ידידי מעלתו אף שהוא משכיל מופלא
 עכ"ז בחכמה זו אין לו יד ושם כלל כהזקן בהנהגות העולם, ובאמת
 החכמת חלקות רחבה מני ים ועמוקה מתהום, ובכל פרט ופרט יש
 ריבוי רבבות השכלות עמוקות, כמו צדיעות מהות המלאך, ובמהות
 השמות מהו שמרף ג' או ד' אותיות ציחד נחפס האדם או המלאך
 שיקרא דווקא כן, וגם יש השכלות עמוקות וסודות נפלאים במהות
 צנין האותיות ומי שעסק בחכמה זו לאשורו ולעמוקו אין דבר זר צעיניו
 ידיעות שמות המלאכים, כמו שאלנינו הוא דבר פשוט ידיעות הסחורה
 אשר במרחק מאה פרסה אף שצעיני הזקן ה' זה כמו ידיעות הנסתרות,
 אבל לנו פשוט הוא ידיעה זו כמו דבר הנראה בקרוצ לעינים, כמו"כ
 זו לרוחב ולעומק, וכן יש השכלות וסודות עמוקות בכל פרט משבחי
 סדר התפילה, ומי שחנן לו ה' צינה והשכל בזה דבר פשוט הוא אללו
 ידיעה זו שהשבח מכל"ח זה שייך להמלאך אשר נקרא בשם זה דווקא,
 כי מלך הידיעה מהכוונות כל אות ואות משבח כל"ח זה נודע לו ששבח
 כזה שייך שיאמר מלאך זה שיש לו שם כזה, כמו שאין פלא צעיניו
 אך שהסוחר יחן סך עניו סחורה לזולתו ציבה זו אשר יראה נייר הרשום
 בו אותיות מהקאנטאר הרחוק מאה פרסה אשר לעיני הזקן הייתי ממש
 כחסר דעה כמו צעיני כבודו הידיעה משם המלאך, אבל כאשר אנו
 יודעים היטיב בכל הנהגות העולם אדרבה האיש אשר דבר זה הוא
 לפלא צעיניו אינו כלל ממיני אנוש, הן ידוע לכל צעלי דעת כי דבור
 הזה רבו הדעות המתנגדות לעיניו כאלה אשר הם מושללים מטבעית,
 באמנם הן כל זה דברי נביאות וידוע שהנבואה פסקה מישראל, לכן
 ציניהם הסיפורים המופלאים בכלל הנמנעות, לזה הוכרחנו לדבר
 בקיצור ממהות רוח הקודש באשר אני אף על המלאכה הזאת לגומרה
 כי אין כוונתי פה לבוא צדושים, הנה בשער הקדושה לר' חיים ויטאל
 מבואר לשונו בחלק א' אך הגומל חסד עם קונו נקרא קדוש יען כי
 נודככה מכל מיני טומאה וקידש נפשו בקדושתו ית' וכו' כי עושה עצמו

מרכבה

מרכזה אל קדושתו ית' כו' ועל זה נתכוון ר"פ בן יאיר כמ"ש פרישות
 מציחה לידי טהרה וכו' וקדושה לידי חסידות והחסידות לידי רוח
 הקודש וכו' כי נתדבק בו דיבוק גמור וישוּב לגילוי רזי תורה ולהתנבא
 עתידות כמ"ש ר' מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה וכו' זוכה לדברים
 הרבה וכו' ומגלין לו רזי תורה ונעשה וכו', הנה ממאמר זה זכינו שמי
 שזיכך את גופו בתכלית הנאות ישיג העתידות, וזה פלאי מהו השייכות
 כשרון המעשה וטהרות המחשבה להשגות העתידות, ואם יקרא זה
 נבואות יתכן כי מנד הזדככות החומר יהי' כלי מוכן לקבל השפעה
 מלמעלה, אבל ממאמר זה כוונתם על רוח הקודש שהוא השגה
 עצמיות בלתי גילוי מלמעלה וזון כ"ז ממש בשער הג' שמדבר שם מענין
 הנבואה ורוח הקודש בפרטיות וזל"ק כי אחר חגי זכרי' ומלאכי פסקה
 נבואה ונשתייר רוח הקודש והוא המשך אורות היצירה עצמה לבדם
 עכ"ל לעינינו הנרדף, הנה מוזן שמי שזיכך ח"ע יכול לבוא למדרגת
 רוח הקודש היינו שיתגלה לו אורות דעולם היצירה ובהפך כל מהותו
 למהות דקות היצירה פי' שנעשה הזמן והמקום והראי' שלו וכל חושי
 כמהות חוש עולם היצירה כידוע ליודעים שכל הנמצא בעולם העשי'
 ישנו מכל וכל בעולמות העליונים רק שם המה בדקות ונרחניות בתכלית
 וכל עולם לגבי העליון ממנו לגשם יחשב עולם הצריחה לגבי חלילות
 יחשב גשם וכן עולם יצירה לגבי צריחה ועשיה לגבי יצירה, ומ"מ
 הנמצא בעולם ההחתון מוכרח שימצא בעולם העליון ברוחניות, והנה
 למטה בעשי' נמצא מקום מוגבל בתכלית הגשם, וכן מוכרח היותו
 ביצירה רק בתכלית הדקות, למשל למטה ניור המקום במחשבה הוא
 בערך רוחני לגבי גשם המקום ולגבי עולם היצירה גם הניור לגשם
 יחשב, אבל מהות מקום נמצא ביצירה, כ"ח לח חיד ימצא המקום
 בעשי', כידוע שממ"ל דמ"ל דיצירה הוא התהוות העשי', וכן הזמן
 נמצא ג"כ ביצירה רק הוא רוחני וננוהר שלא בערך זמן המוגבל למטה
 כי הזמן שלנו הוא מוגבל בתכלית היינו הדבר שיהי' בשעה העתידה לא
 נודע כעת לשום משכיל ובהיצירה יכול להיות מה שיהי' לאחר עשרים
 שנה נודע להם כעת כמו לנו היום כעת והמקום והזמן דצריחה
 וחלילות הם יותר רוחניים ומושללי ההגבלה, למשל בעולם הצריחה הזמן
 מה שיהי' אחרי מאה שנה נקרא חללם היום וכו', כמו שאנו רואים
 בכחות נפש האדם מה שהכח הוא ברוחניות יותר נמהר הזמן שלו כמו
 הרגון שהוא כח הנעלה והרוחני בנפש שאינו מוגבל עדיין חף בחיותיות
 המחשבה, הנה מה שנפש רוצה ברגע כשנח בחיותיות המחשבה צריך
 לחשוב כמו ערך רבע שעה, וכשיצא הדבר בדבור צריך זמן הדיבור
 להיות ב' שעות, ומה שידבר זמן מועט כשנח בכח עשי' צריך לזה שיהי'
 זמן רב, כן למעלה מה שהעולם דק ורוחני יותר מופשטיות הזמן שלו

וארמי
 שאיין,
 יכי נא
 וס חף
 ממני
 זינתו
 ות חין
 ע"ע
 כאשר
 בעיניו
 מופלא
 ובחמה
 דט יש
 במהות
 המלאך
 במהות
 בעיניו
 סחורה
 שתרות
 כמו"כ
 משבחי
 ח אללו
 דווקא
 ו ששבח
 בעיניו
 הרשום
 חי ממש
 זר אנו
 ה הוא
 י בדור
 טבעית
 ול, לכן
 ו לדבר
 לגומרה
 ש ויטח
 יען כי
 זה עצמו

מצרף העבודה

מהגבלה עד שצאצילות יום הוא אלף שנים שלנו, וכן כל החושים בעולם
 העליון הם דקים כמו כח הראות למטה יסתיר אותו גשם הכוחל או אשר
 ריחוק המקום או ריחוק הזמן או החשך בהעדר זיו השמש או אור הנר, רוח
 והנה ידוע שחוש הראות נמשך ממות החכמה כי גם החכמה נקראת בעולם
 ראיה כמו איזה חכם הרואה את הנוול, וצאמת ראיות העין לגשם וצדק
 יחשב לגבי רוחניות ראיות השכל, לכן לגבי רוחניות ראיות השכל לא
 יסתיר גשם הכוחל אם ישכיל שצמקום הזה מוכרח להיות הדבר באופן מלא
 זה, וכן החשך וריחוק מקום והזמן לא יסתיר לראיות השכל, למשל שהזכר
 כשישכיל שאחר שנה יהי' המקח מהסחורה זה סך כזה דווקא והמקום האדום
 הוא רחוק אלף פרסה, ולא יפול מראיות השכלתו דבר אם חכם שמים
 אמימי הוא, ומה יזון בדקות חוש הראות שבעולם היצירה שאף הכל
 ראיות השכל מחכם המופלא והנעלה בזה העולם לגשם יחשב יותר שאין
 ערך מגשם הראיה לגבי ראיות השכל, כי גם עריבות ומתיקות טעם
 השגת שכל עמוק לגשם יחשב לגבי טעם הפרי שביצירה כמוזן מג"ע הק'
 התחתון שהוא נמצא בעולם התחתון עשי' תחת הקו השוה והוא שש
 רוחניות העשי' בחי' אחרונה ביצירה, והגן מקום עונג לנשמות צלחתם
 מהגוף ואם נאמר שמהות פרי הגן וטעמו הוא אף מערך עריבות מתי
 ומתיקות אף מהשגות שכל עמוק, גם זה לא יתכן לומר שדבר כזה ציוס
 יהי' עונג לנשמות צלי גוף אשר מושללים גם ממהות רוחניות ללמו
 שנגשמיות עולם עשי' לכן מוכרח שטעם פרי הגן הוא תענוג רוחני והח
 כ"כ עד שאין צמיחות בעולם העשי' ערכו כלל וכלל לכן עונג המושלל ויח
 לגמרי ממהות גשם יתכן שיהי' עונג לנשמות, כ"ז מוזן למשכיל הור
 שרוחניות שברוחניות בעולם התחתון אינו מערך וסיג עולם העליון הנע
 אף מה שנקרא שם בערך גשם שנגשם, כי ידוע שג"ע התחתון הוא ה'
 רוחניות העשי', וידוע שרוחניות העשי', הוא מ"ל דמ"ל דיצירה, והמ"ל
 הוא ספירה העשירית, ומ"ל דמ"ל הוא עשירית שבעשירית, וזהו ג"ע
 התחתון אשר תענוג שם הנשמות צלחתם מהגוף, אבל הנשמה צעת
 שהיא בהסתר הגוף אינה בערך שתשיג מה מגילוי ג"ע התחתון וד"ל,
 וכל זה יזון איד כל החושים מטבע עולם השפל שלנו רחוק מאיד
 ממהות עולם היצירה לכן אם בעלי רוח הקידש הוא אשר הסירו מכל
 וכל את הסתר הגוף והסתר חיזוי דהאי עלמא לגמרי ונתקדש מהותם
 בקדושת עולם היצירה אשר הם בערך ההשכלה והראיה והזמן והמקום
 דיצירה אין להפליא כלל אשר רואים דבר צריחוק אלף פרסה, ודבר
 העתיד להיות אחר כמה שנים, כי זה מהות ראיה דיצירה, כמו שאין
 להפליא מהחכם המופלא אשר יגיד מה שיהי' בשנה העתיד כנ"ל,
 ומכש"כ מהות ראיה דיצירה אשר היא נעלה ריבוי רצונות מעומק חכמה
 שלמה כמוזן למשכיל על דבר מהסדר הנ"ל וד"ל, ואחר הדברים
 האמימיים

צעולם האמיתים האלו שיסודם צהררי קודש אין להפליא כלל מהסיפורים
 תל אחר הם למעלה מטבע אנושי כי מרוב הזדככות חומרם השיגו מעלת
 רוח הקודש אשר הזמן והמקום וההשכלה וחוש הראות שלהם היא כמו
 נקרא צעולם היצירה, לכן ראו הנעשה במקום רחוק כמו ראותנו במקום
 נגשם ונדבר הקרוב לנו, והדבר העתיד להיות אחר כמה שנים ראו כמו דבר
 וכל לא ההוא כעת, ואין להפליא איך יזרח כזה דברותינו השפל כי זה מאמר
 מלא בחנא דבי אליהו והוא בשער הקדושה בחלק ג' שער ז' וז"ל אחר
 מהזכרנו את האדם בשער הקידם מכל דרכי ההשגה ככ"ל אל יתיאש
 האדם כי הנה בפסוק ודבורה אשה נביאה תנא דבי אליהו מעיד אני
 שמים וארץ בין אים בין אשה בין גוי בין ישראל בין עבד וצין שפחה
 הכל לפי מעשיו רוח הקודש שורה עליו והנה באזנינו שמענו וצעינינו
 דאינו יחיד סגולה השיגו למדרגות רוח הקודש בזמנינו זה והיו מגידים
 עתידות ובהם צעלי חכמה אשר לא נתגלה בדורות שקדמו אלינו עכ"ל
 מג"ע, וגם התנאים ואמוראים אשר ידוע ומפורסם בגמרא הניסים
 שעשו היו ממש כמו גדולי הנביאים כמו ר' פנחס בן יאיר שאמר גינאי
 חלוק לי כו' וכן מלך אנטונינוס שאמר לר' ידענה דזוטרי נכו מחיה
 מתים וכו' וגם ידיעות עתידות היה צערכם דבר קטן וכמו שמבאר
 ביוסיפון בפ' נ"ה ז"ל ויהי' בהיות הורדוס נער והולך אל החכמים
 ללמוד ומנחם [הוא היה חזר להלל הזקן] יושב בישיבות הזקנים
 והחכמים ובהנורות הצדק וירא מנחם את הנער ויקם וישתחוה לו
 ויאמר אליו יחי המלך יחי המלך ויחשוב הנער כי נחק ממנו ויקלל
 הורדוס את החכם ויתפשהו מנחם החכם ויכהו על שוליו כאשר יכו
 הנערים ויאמר מלך תמלוך בעושר ובכבוד גדול ותגדל מלכותך בעם
 ה' מאד מאד והיה כשנתך על כסא המלוכה זכור תזכור את המכה
 אשר הכיתך כי אות הוא לך על העוונות אשר תעשה ואתה תעשה
 רעות הרבה וגם תעשה טוונות אבל שמע בקולי ותפוס את הטובות
 ועזוב את הרעות אבל לשוא איסרך כי רואה אני לעתיד אשר לא
 תעזוב את הרעות ויבך מנחם כבי גדול וכו' ויהי' כאשר מלך הורדוס
 כאשר דיבר מנחם ויזכור את הדברים האלה ויקרא למנחם הנזכר
 ויאמר לו נאמנו דברך אשר דברת ויען כי חכמת אלקים כך דבר נא
 והודיעני את השנים אשר אני אמלך גם כמה אחיה וידום החכם ולא
 ענהו וכראות המלך כי לא ענהו ויבהל מאוד ויאמר בלבו אמנם כי
 יראה החכם כי קרבו ימי ע"כ דומם וישאלהו עוד האמלך עוד עשר
 שנים ויענהו מנחם עשר גם שלשים ועוד ויאמר המלך וכמה הוא
 ועוד וידום החכם וישמח המלך מאוד ויאמין בדברי מנחם ויכבד אותו
 ויתן לו עושר גדול עכ"ל, וכאשר יעוין בספר יוסיפון לא נפל דבר מכל
 דבר מנחם, והנה לפי ראות הוא ממש דברי נבואה, ונאמת ידוע

שבימי

מצרף העבודה

חל

שבימי התנאים לא היה בנמצא הנצואה רק שזה הוא רוח הקודש
שהשיגו מלד הזדככות חימרים ועושים מסירות נפשם אל החורה ואין להפליא
אבקש מענה מאלה השם העונה לבלתי הכשל בלשוני כי איננס מכשול
הלשון רבים המה רוצנים לפתח כל המרצה דברים כמעט כל יחדל כ"א
צעזר משדי אשר אליו יתכנו מעללינו:

את הדברים האלה כתבתי לי לאות ולזכרון לבלתי אכשל ח"ו
בשגיאות מי יבין, כאשר כשלו רבים המצוארים למעלה
ולבראות כי לא אלמן ישראל אשר בדורינו אלה ראו פלאות השם
ואת האמת הפנתי לכן אמת יהנה חכי ודבר שפתי מישרים עדי בשחק
כאלמן סלה, ואתה בנימין אשר ידעתוך לדורש אמת ידעתי ג"כ כי
תמצא טעם וענג אלקי בדברי האמת:

וער יתר הדברים אשר כתב לך החסיד המופלג כ"י אין לי מה
להשיב לך כ"א לומר שכל דבריו מאומתים ונכונים במאד מאד:

ידיך אוהבך נח דו"ש תמיד

יוסף מנעמראווע.

מא

א

א

גמ

וא

טר

מר

עמ

מו

וכל

לה

וד

ונכ

וא

וע

תח

על

ובל

גמ

של

חז

לט

לש

דע

הג